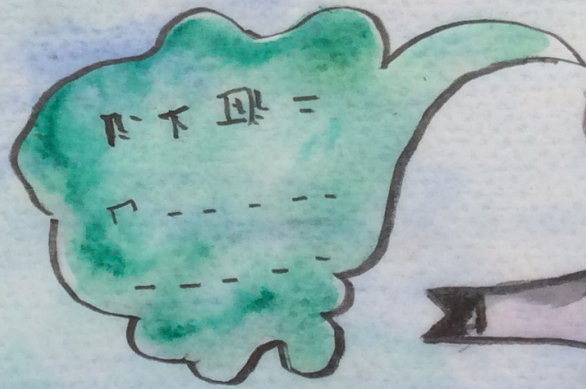

หมูเผือกกับหมูดำ

หมูเผือกกับหมูดำเป็นหมูป่าที่อาศัยอยู่ด้วยกัน ทั้งสองช่วยกัน ปลูกผัก
สำหรับทำเป็นอาหารและนำไปขาย เพื่อมีรายได้มาใช้จ่าย

" เผือก! โชคดีนะขอให้ขายดีเป็นเทน้ำเทท่านะ "

หมูดำอวยพรให้หมูเผือกที่กำลังหาผักเดินผ่านไป
วันนี้เป็นหน้าที่ของหมูเผือกที่จะต้องนำผักไปขายที่ตลาด

"ผักจ้า! ผักสดๆ ผักกาดขาว ผักคะน้า กะหล่ำปลี ผักชี ต้นหอม
สดใหม่จากสวนมาแล้วจ้า" หมูเผือก ตะโกนเรียกลูกค้ามาซื้อผัก

"ฉันทซื้อผักกาดขาวต้นหนึ่ง" หนูเดินเข้ามาซื้อผักของหมูเผือก

"ครับๆ ได้เลยครับ" หมูเผือกหยิบผักกาดขาวยื่นให้หนู

"วันนี้ไม่มีหัวผักกาดหรือ" แม่กระต่ายส่งเสียงถาม

" ไม่มีครับ เอากะหล่ำปลี ดีไหมครับ " หมูเผือกพยายามจะขายผักที่มีอยู่
" ก็ได้จ้ะ แต่ฉันขอแค่ครึ่งหัวนะ ลูกๆ ฉันไม่ค่อยชอบเท่าไร "

" ได้ ได้ ฉันจะแบ่งให้นะ " หมูเผือกใช้มีดบาง เฉือนกะหล่ำปลีเป็น 2 ชิ้น
นำชิ้นหนึ่งใส่ถุงให้แก่แม่กระต่าย

" เจ้าหมูเผือก วันนี้มีกล้วยให้ข้ากินไหม " หมิหนุ่มส่งเสียงถามดังลั่น
" ไม่มี! ฉันขายผักไม่ได้ขายผลไม้ " " ทำไม ไม่หากกล้วยมาขายมั่งละ ข้าหิว..."
" เจ้าก็ไปซื้อจากแม่ค้าขายผลไม้ซิ " หมูเผือกแนะนำ " โธ่! ข้าไม่มีตังค์...อยากจะขอเจ้ากิน
แล้วจะหาตังค์มาให้วันหลังไง " หมิกระซิบกระซาบ

"ฉันไม่รู้จะช่วยเหลืออย่างไร...เอาฉันให้ผักกาดต้นหนึ่งไม่คิดตั้งค์หรอก"

หมูเผือกรู้สึกสงสารหมู จึงให้ผักกาดไปเป็นอาหาร 1 ต้น

"ขอบใจ ขอบใจนะ วันนี้ข้าก็คงต้องกินผักกาดกันตายไปก่อน"

หมูรับผักกาดจากหมู แล้วเดินจากไปด้วยใบหน้าผิดหวัง

ตอนสายของวันนั้นหมูเผือกหาบกระจาดเปล่ากลับบ้านด้วยใบหน้าเบื่อบาน

"โอ้โฮ! วันนี้ขายหมดเกลี้ยงเลยนะ" หมูดำร้องทัก

"อ้อ! วันนี้เป็นวันหยุดคนซื้อเยอะหน่อย"

"เข้าบ้านกินข้าว พักผ่อนสักครู่ แล้วค่อยออกไปสวน ฉันไปก่อนละ"

หมูดำบอกหมูเผือกก่อนที่จะเดินไปสวนผัก

ณ สวนผัก หมู 2 ตัวช่วยกันรดน้ำผัก หมูเผือกมีความคิดว่าควรจะขยายสวนผักเพิ่ม เพราะสัตว์ต่างๆ หันมากินผักกันมากขึ้น โดยเฉพาะผักที่ปลอดสารพิษ "หมูดำ หมูดำ ฉันคิดว่า..." หมูเผือกพูดยังไม่จบ หมูดำ รีบตั้งคำถามทันทีว่า "คิดอะไรอีกล่ะ" "เราน่าจะขยายสวนผักของเราออกไปอีกนะ" "ก็ตินะ...แต่มันคงเหนื่อยทีเดียวแหละ" หมูดำเริ่มท้อใจ

หมูทั้ง 2 ตัว ปรึกษากันอีกครั้งหนึ่ง ในช่วงรับประทานอาหารกลางวัน และตกลงใจพากันไปพบผู้ใหญ่บ้านข้าง ขอซื้อที่ดินที่ติดกับสวนผักของตน "ลุงข้างครับ เราอยากจะปลูกผักให้มากขึ้น แต่ที่ดินของเรามีน้อย..." "อ้อ! อยากจะได้ที่เพิ่มงั้นหรือ" ผู้ใหญ่บ้านข้างถามก่อนที่หมู 2 ตัวจะพูดจบ "ครับๆ ผมทราบว่ามีที่ดินว่างเปล่าอยู่ ผมอยากจะขอซื้อเพื่อทำสวนผักครับ" หมูเผือกพูดอย่างนอบน้อม "เจ้าทั้ง 2 เป็นผู้มีใจขยันหมั่นเพียร ข้าจะขายที่แปลงนั้นให้"

เมื่อหมูเผือกและหมูดำ ดำเนินการเรื่องซื้อขายที่ดิน
กับผู้ใหญ่บ้านข้างเรียบริ้อย จึงลงมือถางหญ้าในสวนใหม่
"น้ำหมู ทำอะไรกันหรือครับ" กวางตัวหนึ่งร้องถาม
"นำถางหญ้า เพื่อทำสวนผักเพิ่มขึ้น"
"น้ำๆ แล้วน้ำจะตัดต้นไม้ต้นนี้หรือเปล่า"
กระรอกตะโกนถามลงมาจากต้นไม้

"ต้นไม้ใหญ่ช่วยให้ร่มเงา บังแดด บังฝนได้ เราคงไม่ตัดหรอก...นะหมูดำ"
หมูเผือกตอบเจ้ากระรอกแล้วหันไปทางหมูดำ
"ไม่ตัด ก็ไม่ตัด" หมูดำเห็นด้วย "ไชโย! ฉันทิ้งอยู่ที่นี่ต่อไปได้ใช่ไหมหมูน้า"
กระรอกดีใจกระโดดลงมาจากต้นไม้ แล้วตรงไปไหว้หมูทั้งสอง
"ขอบคุณ น้ำหมูมากครับ "

หมูเผือก หมูดำ ถางหญ้าถางพงไปได้เกือบครึ่งก็พลบค่ำ
จึงชวนกันกลับบ้านหุงหาอาหารรับประทาน แล้วนอนพักผ่อน
"พรุ่งนี้เราไปชวนเพื่อนๆ มาลงแขก ถางหญ้ากันดีไหม" หมูดำเอ่ยขึ้น
"ฉันว่ามันก็น่าจะดี แต่เราต้องมีอาหารไว้เลี้ยงเขาด้วยนะ"
"งั้นพรุ่งนี้ฉันจะไปหาเพื่อนๆ มาช่วย หมูเผือกไปหาอาหารนะ"
หมูดำตั้งใจที่จะมีเพื่อนๆ มาช่วยถางป่า

เช้าวันรุ่งขึ้น หมูเผือก หมูดำ หมูป่า กระต่าย กระรอก หมี กวาง
ช่วยกันถางป่าอย่างขมิขมัน "เฮ้! พี่หมีช่วยดึงต้นไม้ต้นนี้ทีเหอะ"
กระต่ายกำลังล้มลุกคลุกคลานกับการถอนต้นไม้ยืนต้น ต้นเล็กๆ ต้นหนึ่ง
"มา มา...ฉันช่วยเองที่กระต่าย" กระรอกตัวน้อยมีน้ำใจวิ่งมาช่วย
และแล้วทั้งกระต่ายกับกระรอก ก็ต้องล้มหงายหลัง กันกระแทกพื้น
"โอย! เจ็บกันจัง" กระรอกน้อยร้องลั่น

"เฮ้! ลูกขึ้น" กระจ่ายจูดกระจอกให้ลูกขึ้น "ขอบคุณครับ"

กระจอกลูกขึ้นพร้อมกับยกมือไหว้กระจ่าย

"กระจ่าย กระจอก เราไปช่วยกันเตรียมอาหารดีกว่านะ" หมูเผือกชวน

"ครับ ครับ มันคงจะเหมาะกับผมมากกว่าการถางหญ้า"

กระจอกน้อยตอบรับด้วยความยินดี

ในขณะที่รับประทานอาหารกลางวัน หมูเผือกพูดขึ้นว่า

"การถางป่า สวนผักของเราก็เสร็จเรียบร้อยแล้วเราขอขอบคุณเพื่อน ๆ ถ้ามีโอกาสเราจะตอบแทนเพื่อนทุกคน" "อ้าว! เราไม่ให้เพื่อน ๆ

มาช่วยขุดดินหรือ" หมูดำแย้งขึ้น "เราช่วยกันขุดเองดีกว่าน่าจะ

อย่ารบกวนเพื่อนๆเลย" หมูเผือกตอบ

หลังจากถางป่าจนเตียนโล่งแล้ว หมูเผือกและหมูดำก็ช่วยกันขุดดินบริเวณนั้นให้ร่วนซุย ทั้งสองขุดดินได้ประมาณครึ่งหนึ่ง หมูดำก็ร้องโวยวายว่า "เผือก! เผือก! มาดูนี่...อะไรก็ไม่รู้" "อะไรเหรอ..." หมูเผือกวิ่งเข้ามาหาหมูดำ "ฉันว่า จอบฉันไปกระแทกอะไรไม่รู้แข็งพิลึก" "ลองโกยดินออกซิ"

หมูเผือกบอก

หมูดำ และหมูเผือกช่วยกันโกยดินบ้าง ขุดดินบ้าง เป็นหลุมกว้างขึ้นและลึกลงไป ทั้งสองรู้สึกอ่อนล้า หมูดำจึงบอกเพื่อนว่า "เผือก ฉันว่า วันนี้เราหยุดพักก่อนดีไหม" "ดีเหมือนกันแต่เราต้องไปหากิ่งไม้ มาปิดหลุมไว้ก่อน" เมื่อปิดหลุมด้วยกิ่งไม้เรียบร้อยแล้ว หมู 2 ตัว จึงเดินทางกลับบ้านไปพักผ่อน

หมูเผือกและหมูดำ ตื่นแต่เช้าตรู่ หลังจากรดน้ำผัก ซึ่งเป็นงานประจำแล้ว ทั้งสองตกลงใจดการขายผักที่ตลาด 1 วัน หมูทั้งสองพยายามขุดดินอย่างประณีต และในที่สุดก็เห็นเป็นรูปร่างมันคือโครงกระดูกของไดโนเสาร์ 2 ตัว

ทั้งสองตื่นตะลึงกับสิ่งที่ได้พบเห็น มันเป็นโครงกระดูกที่สมบูรณ์มาก "ไฮโย! เราคงรวยกันหละ คราวนี้" หมูดำกระโดดร้องไฮโยด้วยความดีใจ "ดำเธอคิดจะทำอะไร" หมูเผือกถาม "เราก็จะเอาโครงกระดูกนี้ไปขายไงล่ะ คงมีราคาไม่น้อย"

"ไม่ได้นะเราควรนำมันไปมอบให้กับพิพิธภัณฑ์ของหมู่บ้าน
เพราะถือว่าเป็นสมบัติของแผ่นดิน" หมูเผือกชักชวนหมูดำ
"เฮ้ย! ไม่ได้ก็ของนี้มันอยู่ในที่ดินของเรานั้นก็ต้องเป็นของเราซิ!"
หมูเผือกกับหมูดำ ต่างอ้างเหตุผลของตน และตกลงกันไม่ได้

ในที่สุดหมูดำจึงสรุปว่า "เผือก! ฉันคิดว่าความคิดเห็นของเราไม่ตรงกันเสีย
แล้วเรามาแบ่งใครกระดูกกันคนละโครงก็แล้วกันนะใครจะอย่างไร
กับของที่เป็นของตนก็ได้" หมูเผือกเห็นว่าคงตัดทอนความคิดของเพื่อน
ไม่ได้แล้วจึงตกลงตามที่หมูดำเสนอ

หมูค้าขายโครงกระดูกไดโนเสาร์ในส่วนที่เป็นของคุณให้แก่พ่อค้าเสือ
ผู้รับซื้อของเก่าได้เงินมากมายมันปลูกบ้านหลังใหญ่
และใช้จ่ายอย่างมีความสุขแต่ไม่ช้าไม่นานเงินก็ค่อยๆ ร่อยหรอ
และหมดในที่สุดมันจึงต้องไปรับจ้างทำงานในไร่อ้อย

ส่วนหมูเผือกได้มอบโครงกระดูกให้แก่ฟาร์มหมูบ้าน
และเปิดแสดงเก็บค่าผ่านประตู ทำให้ได้เงินมาพัฒนาหมูบ้านตลอดปี
เจ้าหน้าที่ฟาร์มหมูบ้านได้จารึกประกาศชมเชยหมูเผือกไว้ที่ฟาร์มหมูบ้าน
ทำให้หมูเผือกเป็นที่รู้จักทั่วไป

สัตว์ทั้งหลายในหมู่บ้านชื่นชมในตัวหมูเผือก
ต่างพากันไปเยี่ยมสวนผักของหมูเผือกและซื้อผักจากสวน
หมูเผือกกันเป็นประจำทำให้หมูเผือกมีรายได้มากขึ้น และ
มีความสุขตลอดไป

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า
ความซื่อสัตย์สุจริต พาชาติรุ่งเรือง

นางสมาลี แสนทวีสุข
รหัส 571111321096